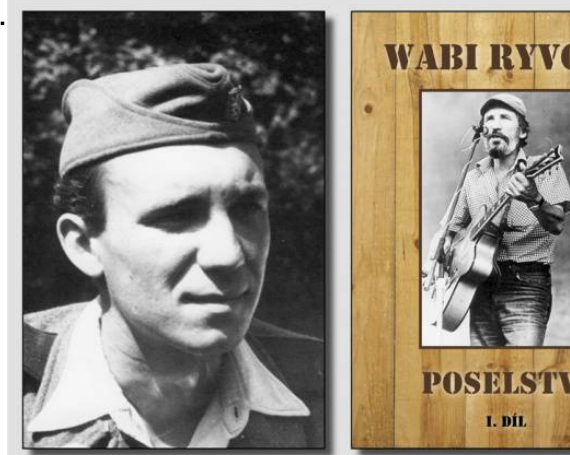

Kapitán Kid, Miki Ryvola, Roman Horký a Pacifik, křest zpěvníku **Poselství Wabiho Ryvolý** a křest CD

19 ztracených písní Wabiho Ryvolý

. To vše v jednom večeru, na jednom pódiu v pražském divadle Gong ve středu 23. března 2011 v pořadu Pocta tramské písní s podtitulem Ozvěny osadních ohňů. Pro neznalé - stejně jako podtitulek se nazývá i pravidelná každotýdenní tramská hodinka v Country rádiu, kterou moderuje a připravuje Tony Linhart. A stejně tak Tony provázel i tento večer.

Na úvod vám dám úkol. Jak vysoké vstupné byste považovali za únosné na takto obsazený večer? Jen doplním, kapacita sálu je 320 míst a bylo vyprodáno.

Zjednodušeně bych si dovolil rozdělit publikum do dvou skupin. Tramské a rádiové. Tramské dorazilo především kvůli Wabimu Ryvolovi, „rádioposluchačské“ přišlo na pořad Pocta tramské písní Pacifiku s hosty. Hodně odlišné vnímání se pochopitelně v publiku odrazilo.

Kapitán Kid, jak je u něho zvykem, nezapřel skvělého vypravěče. Dokonce tentokrát poměr mluveného a zpívaného slova dokázal udržet v příjemné rovnováze. Elegantně přešel i vlastní opomenutí připojení kytary na začátku vystoupení. Dávka písniček i historek prožitých s Wabim Ryvolou příjemně navodila atmosféru. Alespoň v části publika.

Po něm následovalo vystoupení **Mikiho Ryvolý**. Samozřejmě nemohl v tomto ročním období chybět Jarní kurýr a další známé songy. U Mikiho si strašně vážím odvahy a schopnosti překonat introvertní bariéry a vydat se na pódium. O jeho autorských schopnostech pochybovat netřeba.

Samotný křest skvěle připraveného a provedeného zpěvníku Poselství Wabiho Ryvolý se odehrál za pódiové účasti všech přítomných tvůrců a spolupracovníků pravým Wabiho rumem, který se pak vydal i mezi diváky. Tato vázaná kniha, a zde je skutečně na místě název kniha, by neměla chybět v knihovně žádného posluchače nebo čtenáře, který se s tvorbou našeho nejlepšího tramského autora setkal. Lze si ji jednoduše objednat na stránkách vydavatele – [Pražského Avalonu](#)

. Program rozpůlila přestávka.

Roman Horký mi připomněl Miloše Kellera. Za ty roky, kdy vystupuje, získal jakousi pověst a nálepku, které se těžko dá zbavit. A tak řada posluchačů už na samotné jméno reaguje jako býk na červenou. A tak to v Gongu Roman neměl jednoduché. Zahájil symbolickým křtem své poslední desky 19 ztracených písní Wabiho Ryvolý. Poté se bez občasné předváděné exhibice, kterou známe z Kamelotu, začaly sypat ryvolovky jedna za druhou. Kytarový doprovod přesný a hudební duch písniček dokonale vystižený. Pěvecky se držel melodií a celé vystoupení působilo

hodně skromně, řekl bych až s pokornou úctou před samotným autorem. A byla v tom dávka upřímnosti, kterou si pamatuju snad jen z jeho začátků hraní v Brně. Sám s kytarou dokonce působil o hodně lépe než na zmíněné desce. Mimochodem, ta otřískaná kytara s viditelnými šrámy a tramskou patinou vyvolala dotaz jedné nejmenované posluchačky, zda k této podobě došla přirozenou cestou nebo zda to není práce nějakého designového studia... Ale to bych se dostal zase na začátek odstavce.

Představte si jako rádioposluchači, že do tohoto okamžiku vám z pódia hráli a zpívali postupně tři písničkáři jen s kytarou. Písničky a jejich podání, jaké na vlnách rádia nejste zvyklí slyšet často.

Závěrečné a nejdelší vystoupení patřilo Pacifiku. Za námi v hledišti celý večer žvanící pán si hlasitě vydechl a pronesl větu, která mi vlastně napověděla, proč tenhle večer nepovažuji dramaturgicky za příliš vydařený: „*Konečně pořádná muzika...*“. **Pacifik** skutečně odvedl standardní dobrý výkon. Opět jsem si potvrdil, jak šťastnou ruku měl Tony Linhart v okamžiku, kdy si vybral Honzu Andělína Frühwirta. Po vystoupení nám Wabiho manželka Saša prozradila, že onou šťastnou rukou pomohla pohnout právě ona. Andělín svým příchodem oživil chuť a radost z hraní celé kapely a jeho sólová kytara kouzlí dokonale. Obě dámy za mikrofony opět pěvecky na výši, snad pan zvukař mohl více vytáhnout Marcelu Voborskou. Co považuji za chybu, tak zařazení bloku ryze pacifických písní. Domnívám se, že Pacifik buď měl vybírat písničky blíž k Wabimu a Tony průvodním slovem jít Wabimu blíž. Nějak se mi odchodem Romana Horkého vytratil ryvolovský duch celého večera. „Rádioposluchačské“ publikum viditelně v této fázi ožilo. Možná měla první trojice vystoupit do přestávky a Pacifik po ní. Bylo to pro mě zjištění hodně překvapivé, protože z kvarteta vystupujících jsem měl obavu o jiného interpreta.

Abych vyřešil hádanku z úvodu. Vstupné činilo 290,- Kč. Mohli bychom to přejít mávnutím ruky, sál praskal ve švech a dle tržních pravidel je tedy nepochybně vše v pořádku. Jen mě napadlo, že na pokřtěném Wabiho zpěvníku strávila řada dobrovolných nadšenců spoustu času, navíc Wabiho písničky opravdu plně oslovují dosti specifickou skupinu lidíček. Ta čára mezi rozhodováním zda na koncert jít či nejít by asi neměla v tomto případě tak drsně vést po finanční lince. Navíc trápit nějakými ryvolovkami „rádio posluchače“ taky nebylo asi to pravé. A do této chvíle si nejsem jist, zda křest zpěvníku Poselství Wabiho Ryvolu právě na tomto večeru byl nejšťastnější volbou.

To je ona malá pachuť, která zůstává po jinak příjemně stráveném večeru.